

Arrest

nr. 132 940 van 7 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Kolala in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. U bent getrouwd en heeft twee kinderen. U bent nooit naar school geweest. U hebt gewerkt als landbouwer op de gronden van uw familie waarop opium wordt geteeld. Op 28 oktober 2011 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen Afghanistan te hebben verlaten omdat u werd geviseerd door de taliban. Uw problemen begonnen toen u een tweetal jaar voor uw vertrek betrokken raakte in een vuurgevecht tussen de dorpingen van Kolala en de taliban als vergeldingsactie voor een aanval

van de taliban op medewerkers van een internetvoorziening nabij uw dorp. U en andere dorpelingen die hadden deelgenomen aan het gevecht, zijn hierna ondergedoken aangezien er twee talibanleden waren gedood en jullie schrik hadden dat de taliban jullie zou komen zoeken. U verbleef op verschillende plaatsen in Hesarak en ook een tijd lang bij uw tante in Paktia. Toen uw tante in 2011 overleed, keerde u terug naar Kolala met haar lichaam en woonde u de begrafenis bij. Uw korte terugkeer naar uw dorp bleef niet onopgemerkt bij de taliban. Enkele dagen na de begrafenis van uw tante ontving uw vader twee dreigbrieven van de taliban. Uw familie bracht de autoriteiten op de hoogte, maar zij zeiden geen bescherming te kunnen bieden tegen de taliban. In juli 2011 viel de groepering uw ouderlijke woning binnen, doodde uw ouders en ontvoerde uw schoonbroer. Uw oom maakte u duidelijk dat de taliban op zoek zou blijven naar u en dat u niet langer veilig was in Afghanistan. Hij regelde uw vertrek en na een reis van vier à vijf maanden kwam u aan in België. Op 22 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan uw recent verblijf in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) bevestigd op 17 januari 2013. De RvV trok niet in twijfel dat u ooit in Kolala heeft gewoond en daar heeft gewerkt als landbouwer en opiumteler maar stelde dat gezien uw gebrekkige kennis over feiten en gebeurtenissen die zich de laatste jaren hebben voorgedaan in Hesarak, u niet aannemelijk heeft gemaakt daar ook de laatste jaren voor uw aankomst in België effectief te hebben gewoond. Op 5 maart 2013 vroeg u een tweede maal asiel in België. U haalde dezelfde vluchtmotieven aan als in uw eerste aanvraag en voegde daaraan toe dat de neef van uw vader, N.(...) R.(...), en zijn zoon, H.(...) N.(...), eveneens werden gedood door de taliban. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een brief neer van het districtshoofd van Hesarak en een brief van de dorpsoudsten van Hesarak ter bevestiging van uw problemen met de taliban en de dood van N.(...) R.(...) en zijn zoon. Op 11 maart 2013 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) uw nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13 quater). Daar u geen opvang en hulp kreeg in België, bent u in september 2013 naar Italië vertrokken. In Italië kreeg u echter te horen dat België verantwoordelijk was voor uw opvang en dat u moest terugkeren, wat u ook hebt gedaan na een verblijf van een drietal weken in Italië. Op 31 maart 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U baseert zich voor uw huidige asielaanvraag op dezelfde asielmotieven die u al uiteengezet heeft tijdens uw eerdere asielaanvragen. U haalde aan dat u wel degelijk tot aan uw vertrek naar Europa in Hesarak hebt gewoond en herhaalt dat u vreest voor vervolging door de taliban. U verklaarde daarnaast dat de taliban een vijftal maanden geleden uw ouderlijke woning in Kolala heeft ingenomen en dat uw broer K.(...) twee à drie maanden geleden om het leven is gekomen in een gevecht tussen de taliban en arbaki in Shin Kandaw. Ten slotte vertelde u nog dat u een vijftal jaar geleden het plan had om het leger in te gaan en dat u indertijd met die intentie naar Kabul bent gegaan om u te laten registeren bij het Afghan National Army (verder ANA). Uw kandidatuur werd ondersteund door een legercommandant uit het naburige dorp Bawalai die u kende. U werd toegelaten tot het ANA en u was klaar om aan uw training te beginnen maar toen uw vader had vernomen dat u het leger wilde vervoegen, zei hij dat hij niet wilde dat u uw plan zou doorzetten uit angst dat u iets zou overkomen en vroeg u terug te keren naar Hesarak. Aldus kwam er na een drietal weken een einde aan uw verblijf in Kabul, waar u in de periode van uw inschrijvingsprocedure bij het ANA, als arbeider werkte in de bouw voor een aannemer van uw dorp die een project had lopen in de hoofdstad. U legde geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Wat betreft uw vluchtmotieven dient vooreerst gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u na uw vlucht uit Kolala onmiddellijk naar het dorp Khanjar in Hesarak bent gegaan, waar u ongeveer anderhalve maand was ondergedoken bij een vriend van uw vader, A.(...) K.(...) genaamd (gehoorverslag 25/04/2012, p.13-14). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u onmiddellijk na het gevecht tussen de dorpelingen en de taliban in Kolala, naar uw tante aan moederskant bent gevlucht die in het dorp Chinaray woont en dat u daar enkele dagen bent gebleven (gehoorverslag 06/06/2014, p.10). U stelde dat u na uw verblijf in Chinaray naar het dorp Zazay in Paktia bent vertrokken en dat u vervolgens afwisselend in Chinaray, Zazay en Khanjar woonde (gehoorverslag 06/06/2014, p.10). Gevraagd bij wie in Khanjar u verbleef, antwoordde u dat er familie van u in dat dorp woont, namelijk een soort van neef met de naam A.(...) K.(...) (gehoorverslag 06/06/2014, p.10-11). U erop wijzend dat u tijdens uw vorige gehoor meermaals had verklaard dat u onmiddellijk na het gevecht in uw dorp bent ondergedoken bij een vriend van uw vader in Hesarak, kwam u niet verder dan te stellen dat u dat nooit heeft gezegd

(gehoorverslag 06/06/2014, p.10), wat geen afdoende uitleg is voor deze flagrante tegenstrijdigheid. Als u daadwerkelijk uit uw dorp bent moeten vluchten om te ontkomen aan een wraakactie van de taliban en twee jaar ondergedoken was, mag immers verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over uw schuilplaatsen.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw vader en moeder al de dag dat ze werden gedood door de taliban, werden begraven in uw dorp (gehoorverslag 25/04/2012, p.15). In het kader van uw derde asielaanvraag stelde u echter dat uw ouders 's ochtends vroeg werden gedood, dat er een dag voorbij ging, en dat ze de dag daarop werden begraven (gehoorverslag 06/06/2014, p.11). U wijzend op uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan te stellen dat het niet mogelijk is dat u dat heeft gezegd daar uw moeder nog een dag in het ziekenhuis in Jalalabad lag en aldus onmogelijk de dag van het incident al begraven kon worden (gehoorverslag 06/06/2014, p.11). U gaf verder als uitleg dat de tolk het misschien niet goed heeft vertaald (gehoorverslag 06/06/2014, p.11). Nochtans staat duidelijk te lezen in het gehoorverslag in het kader van uw eerste asielpcedure, dat u hebt verklaard dat uw ouders nog dezelfde dag dat ze werden gedood, werden begraven (gehoorverslag 25/04/2012, p.15).

Verder liet u in het kader van uw eerste asielaanvraag in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat bij de aanval van de taliban op de personen die een internetaansluiting wilden installeren in uw regio, één burger werd gedood en één persoon werd verwond (vragenlijst CGVS, d.d. 29/11/2011, vraag 5, p.3). Tijdens de twee gehoren op het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat er in voornoemd gevecht twee burgers werden gedood en dat één iemand gewond raakte (gehoorverslag 25/04/2012, p.13 en gehoorverslag 06/06/2014, p.9), wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder op de helling zet.

Daarnaast liet u in bovengenoemde vragenlijst optekenen dat de taliban uw ouderlijke woning is binnengevallen en uw ouders heeft gedood, dat u naar hun begrafenis bent gegaan onder begeleiding van het districtshoofd en dat de taliban later uw schoonbroer heeft meegenomen, waarna hij kon ontsnappen (vragenlijst CGVS, d.d. 29/11/2011, vraag 5, p.3). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat uw schoonbroer werd ontvoerd op hetzelfde moment dat uw ouders werden gedood (gehoorverslag 25/04/2012, p.14-15). U in het kader van uw eerste asielaanvraag geconfronteerd met uw incoherente verklaringen, repliceerde u dat u nooit heeft gezegd dat uw schoonbroer pas na de dood van uw ouders werd ontvoerd, dat u kort moest zijn op de DVZ en dat de tolk misschien een fout heeft gemaakt (gehoorverslag 25/04/2012, p.15), wat geen afdoende uitleg is voor deze tegenstrijdigheid. U hebt immers bevestigd dat het verslag van uw verklaringen juist is (vragenlijst CGVS, d.d. 29/11/2011, p.4).

Voorts verklaarde u in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag dat de neef van uw vader, N.(...) R.(...), en zijn zoon, H.(...) N.(...), meer dan een jaar geleden door de taliban werden gedood omdat N.(...) R.(...) degene was die de dorpelingen van Kolala indertijd had opgezet tegen de taliban nadat de groepering een aanval had uitgevoerd op de medewerkers van de organisatie die internet wilde installeren in uw regio (gehoorverslag 06/06/2014, p.3-4). U stelde dat N.(...) R.(...) al langer openlijk werd bedreigd door de taliban maar aanvankelijk de groepering kon ontlopen (gehoorverslag 06/06/2014, p.3-4). U erop wijzend dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag helemaal niets heeft verteld over de bedreigingen van de taliban aan het adres van N.(...) R.(...), repliceerde u dat de taliban er pas later is achter gekomen dat uw oom de dorpelingen had opgezet tegen hen (gehoorverslag 06/06/2014, p.4). Het mag echter sterk verbazen dat de taliban pas drie jaar na het incident, zou ontdekken dat de neef van uw vader ermee te maken had, daar u zelf verklaarde dat de taliban contacten heeft met de inwoners van Kolala en dat verschillende andere dorpelingen die hadden deelgenomen aan het gevecht tegen de taliban, zeer snel in handen zijn gevallen van de groepering (gehoorverslag 25/04/2012, p.13 en gehoorverslag 06/06/2014, p.4). Hoe dan ook dient er opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS heeft nagelaten te vertellen dat N.(...) R.(...) degene was die de dorpelingen heeft aangezet om zich tegen de taliban te verzetten. U hebt toen op geen enkel moment zijn naam genoemd. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag enkel dat 'de ouderen' van het dorp het bevel hadden gegeven om de taliban aan te vallen (gehoorverslag 25/04/2012, p.13 en 16), wat vragen oproept. Daarnaast hebt u het nagelaten enig overtuigend bewijsstuk neer te leggen van de dood van N.(...) R.(...) en zijn zoon (gehoorverslag 06/06/2014, p.4), hoewel u in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde aan een krantenartikel te kunnen geraken waarin over de dood van uw familieleden wordt gerapporteerd (vragenlijst CGVS, d.d.07/03/2013, vraag 15). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban.

Wat betreft uw bewering als zou uw ouderlijke woning in Kolala een vijftal maanden geleden zijn ingenomen door de taliban, dient er gewezen te worden op uw incoherente verklaringen betreffende wie er in uw ouderlijke woning is blijven wonen na uw vertrek. Zo stelde u in het kader van uw eerste asielpcedure dat uw echtgenote, uw kinderen, uw ongehuwde zus en uw twee broers na uw

vertrek uit Afghanistan bij uw oom M.(...) zijn gaan wonen (gehoorverslag 25/04/2012, p.7). U voegde er nog aan toe dat er een paar maanden na uw vertrek iemand anders in uw ouderlijke woning is komen wonen om voor jullie vee te zorgen (gehoorverslag 25/04/2012, p.7). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat uw vrouw en kinderen na uw vertrek uit Afghanistan in uw ouderlijke woning zijn blijven wonen daar ze nergens anders naartoe konden gaan (gehoorverslag 06/06/2014, p.11). Gevraagd waar uw broers en zussen woonden op het moment van uw vertrek, repliceerde u dat uw oom zich heeft ontfermd over uw familie toen u bent vertrokken en dat u niet kon bepalen wie waar moest gaan wonen (gehoorverslag 06/06/2014, p.11). Nogmaals gevraagd waar uw broers en zussen zijn gaan wonen, repliceerde u dat uw broers, zus en uw kinderen bij uw oom aan vaderszijde waren (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). U erop wijzend dat u net had verklaard dat uw vrouw en kinderen in uw ouderlijke woning zijn gebleven, antwoordde u geheel onduidelijk dat uw broers op dezelfde plaats waren als uw kinderen (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). U gevraagd te verduidelijken waar uw familie is gaan wonen toen u Afghanistan in 2011 heeft verlaten, antwoordde u opnieuw ontwijkend dat uw broers, uw kinderen en uw vrouw allemaal in hetzelfde huis zijn achtergebleven en dat uw oom voor alles zou zorgen (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). Nogmaals gevraagd of ze aldus in uw ouderlijke woning zijn gebleven dan wel bij familie zijn ingetrokken, stelde u dat u bij uw vertrek alles heeft achtergelaten voor uw oom en dat u niet kon bepalen wie waar moest gaan wonen (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). U herhaalde dat het uw oom was die voor alles moest zorgen (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). U erop wijzend dat u geen moeilijke vraag wordt gesteld en dat verwacht mag worden dat u het Commissariaat-generaal kan verduidelijken waar uw familieleden na uw vertrek zijn gaan wonen aangezien u stelde in contact te zijn gebleven met uw familie na uw vertrek, kwam u niet verder dan te stellen dat u er niet aan heeft gedacht dat te vragen, dat uw oom voor hen moest zorgen en dat u hen ook niet altijd kan contacteren gezien de slechte verbinding in uw regio (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). Even later gevraagd wie er in uw ouderlijke woning verbleef op het moment dat de taliban de woning heeft ingenomen, kon u plots wel zeggen dat uw kinderen, uw vrouw en uw broers er woonden (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). Gevraagd waarom u dan eerst verschillende keren verklaarde niet te weten waar uw gezin is gaan wonen nadat u bent vertrokken uit Afghanistan, repliceerde u dat u werd gevraagd naar de verblijfssituatie van uw gezin op het moment van uw vertrek (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). U erop wijzend dat u nochtans ook de vraag werd gesteld waar uw familie is gaan wonen ná uw vertrek, kwam u niet verder dan te stellen dat u onderweg naar Europa geen contact had met uw kinderen en uw vrouw (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). Uw uitermate moeizame verklaringen over de verblijfssituatie van uw gezin en voornoemde verschillende incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen, zetten de geloofwaardigheid van uw asielerelaas verder op de helling. Voorts dient hierbij opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat uw vrouw bij haar vader in Bawalai is gaan wonen nadat de taliban uw woning in Kolala had ingenomen (gehoorverslag 06/06/2014, p.12). In de vragenlijst van het CGVS liet u echter optekenen dat uw vrouw bij uw oom in Bawalai is ingetrokken (vragenlijst CGVS, d.d. 03/04/2014, vraag 15). U wijzend op deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet heeft gezegd dat uw vrouw bij uw oom is gaan wonen na de inval van de taliban in uw woning (gehoorverslag 06/06/2014, p.12), wat geen afdoende uitleg is. Wat betreft de dood van uw broer K.(...), dient erop gewezen te worden dat u in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat uw oom aan moederszijde u op de hoogte heeft gebracht van zijn overlijden (vragenlijst CGVS, d.d. 03/04/2014, vraag 12). Tijdens het gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u evenwel dat uw vrouw u heeft verteld dat K.(...) is omgekomen in een gevecht tussen de taliban en de arbaki in Hesarak (gehoorverslag 06/06/2014, p.3), wat ernstige vragen oproept bij de geloofwaardigheid de dood van uw broer. Gezien de ernst van de gebeurtenis mag er immers verwacht worden dat u zich correct zou herinneren wie u heeft verteld dat uw broer werd gedood. Daarnaast legde u evenmin enig bewijsstuk voor van het overlijden van uw broer, wat vragen oproept te meer daar u zelf verklaarde dat hij is omgekomen in een groot gevecht (gehoorverslag 06/06/2014, p.3). Hoe dan ook dient ter zake te worden opgemerkt dat uit het incident niet blijkt dat men u viseert met het oog op een persoonsgerichte vervolging. Volgens uw verklaringen kwam uw broer immers om het leven in oorlogsgeweld (gehoorverslag 06/06/2014, p.2-3). Wat betreft ten slotte de documenten die u neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, met name een brief van het districtshoofd van Hesarak en een brief van de dorpsoudsten van Hesarak ter bevestiging van uw problemen met de taliban en de dood van N.(...) R.(...) en zijn zoon, dient erop gewezen te worden dat u niet kon vertellen wat er in de brieven wordt gezegd (gehoorverslag 06/06/2014, p.9), wat vragen oproept. Daarenboven verklaarde u op het CGVS dat u had gevraagd aan uw oom M.(...) om de brieven te laten opstellen voor u (gehoorverslag 06/06/2014, p.3), waar u op de DVZ liet optekenen dat u had gevraagd aan uw broer K.(...) om documenten te vragen aan de dorpsouderen en het districtskantoor (vragenlijst CGVS, d.d. 07/03/2013, vraag 15). U hierop wijzend, kwam u niet verder dan te stellen dat u uw oom heeft gecontacteerd met de vraag documenten te laten opstellen en dat uw oom misschien hulp heeft gevraagd aan uw broer

(gehoorverslag 06/06/2014, p.9), wat geen afdoende uitleg is daar u op de DVZ expliciet had verklaard dat u had gevraagd aan uw broer om documenten te regelen. Uw incoherente verklaringen over de brieven die bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben, ondermijnen de authenticiteit ervan. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtmotieven. Bovendien werd in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recente verblijf in het district Hesarak, waardoor reeds toen geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de er door u gesitueerde vervolgingsfeiten en u evenmin uw nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakte. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk. In casu werd vastgesteld dat u de laatste parlementsverkiezingen in Afghanistan volledig fout in de tijd heeft geplaatst (gehoorverslag 25/04/2012, p.9-10). Daarnaast bleek u geen weet te hebben van een aanval van de taliban op het districtscentrum van Hesarak in augustus 2010 waarbij verschillende talibanleden om het leven kwamen en het districtskantoor schade opliep door raketvuur (gehoorverslag 25/04/2012, p.11-12). U wist evenmin te vertellen dat er in Hesarak nieuwe overheidsgebouwen werden gebouwd. U beweerde enkel dat er een toren ("minar"), een "soort monument", werd gebouwd, gemaakt van cement en geplaatst voor het districtshuis (gehoorverslag 25/04/2014, p.12). Expliciet gevraagd naar de bouw van een nieuw districtshuis, kwam u niet verder dan te stellen dat het districtshuis aan de buitenkant van modder is gemaakt en aan de binnenkant van cement (gehoorverslag 25/04/2014, p.12). Nochtans bleek uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat in januari 2009 een volledig nieuw complex voor de districts- en politiehooftkwartieren, met 38 kamers en andere bijgebouwen, plechtig werd geopend en dat hieraan meer dan vier jaar werd gewerkt. Voorts bleef u in gebreke als u werd gevraagd naar de naam van de talibanshaduwgouverneur en de talibanleider in Hesarak (gehoorverslag 25/04/2014, p.12). De RvV volgde de vaststelling van het CGVS dat u gezien uw gebrekkige kennis over feiten en gebeurtenissen die zich de laatste jaren hebben voorgedaan in uw district, niet aannemelijk heeft gemaakt de laatste jaren voor uw aankomst in België, effectief in Hesarak te hebben gewoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw recente verblijfssituatie kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

U werd tijdens het gehoor op 6 juni 2014 op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recente verblijf in Hesarak. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U bleef evenwel bij uw verklaring steeds in het dorp Kolala in het district Hesarak van de provincie Nangarhar te hebben gewoond (gehoorverslag 06/06/2014, p.5). U verwees naar de vraag over de bouw van een nieuw districtshuis die u werd gesteld in het kader van uw eerste asielaanvraag, waarbij u stelde dat u wel weet dat er aan het districtshuis werd gewerkt maar dat u had verstaan dat u werd gevraagd of er nieuwe residentiële gebouwen waren opgetrokken in de omgeving van het district (gehoorverslag 06/06/2014, p.5). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat er uitdrukkelijk werd gevraagd of er nieuwe overheidsgebouwen werden opgetrokken en meer specifiek, of er een nieuw districtshuis werd gebouwd in Hesarak, waarop u toen enkel antwoordde dat het districtshuis aan de buitenkant van modder is gemaakt en aan de binnenkant van cement (gehoorverslag 25/04/2012, 12). Bovendien dient er nog opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen naar de bazaar ging in het districtscentrum en het districtskantoor passeerde op uw weg naar daar (gehoorverslag 06/06/2014, p.5), wat nog meer doet verbazen dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet kon vertellen over de nieuwe gebouwen in het centrum. Voorts stelde u dat er u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal onvolledige en vreemde vragen werden gesteld (gehoorverslag 06/06/2014, p.5 en 13), wat echter niet blijkt uit het gehoorverslag.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat u nog steeds weigert de waarheid te vertellen over uw werkelijke streek van herkomst voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat hij over bepaalde aspecten van zijn asielaanvraag niet de volledige waarheid heeft gesproken, maar dat er *in casu* sprake is van enige verzachtende omstandigheden. Verzoeker is niet afkomstig van het dorp Kolala, zoals eerder aangehaald in de vorige asielaanvragen, doch van het dorp Baulé. Dit ligt in hetzelfde district Hesarak en behoort eveneens tot de provincie Nangarhar. Verzoeker wenst hierbij op te merken dat hij in zijn district op verschillende plaatsen gewerkt heeft. Tijdens zijn nieuwe asielaanvraag heeft verzoeker nauwelijks de kans gekregen om zijn afkomst te bewijzen. Verzoeker heeft wel degelijk een aantal kennisvragen over de regio van herkomst vlot beantwoord. Verzoeker beseft dat hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag een aantal fouten heeft gemaakt betreffende de regio van herkomst en verklaart dit door stress en analfabetisme. Er kan dan ook alleen maar geconcludeerd worden dat verzoeker wel degelijk afkomstig is van het district Hesarak. Ook aangaande zijn vluchtrelaas is verzoeker niet helemaal eerlijk geweest. Verzoeker benadrukt evenwel dat hij niet de bedoeling had om de Belgische instanties op intentionele wijze te misleiden. Verzoeker is Afghanistan ontvlucht omdat hij was ingeschreven voor het leger. Immers, verzoeker beschikte over een kaart en twaalf dagen later diende hij zich aan te bieden. Verzoekers vader stelde hem voor de keuze: ofwel diende verzoeker zich aan bij de taliban die zeer sterk actief is, ofwel diende hij naar het leger te gaan. Verzoeker wilde geen van beide. Verzoeker heeft de slechte raad van landgenoten opgevolgd dat hij een sterk verhaal diende te hebben en heeft daar spijt van. Het was een vriend van verzoeker die hem overhaalde om te liegen en zo zijn verhaal sterker te maken. Daarnaast had verzoeker ook schrik voor de gevolgen als hij zou toegeven dat hij had gelogen. Verzoeker vreest de Afghaanse autoriteiten omdat hij verplicht was zich aan te bieden bij het leger en naar het front zou worden gestuurd. Ook vreest verzoeker de taliban, aangezien het risico groot is wanneer hij als jonge man die lange tijd in Europa heeft gewoond en verwesterd is naar zijn dorp terugkeert. Verzoeker behoort tevens tot een risicogroep om gerekruteerd te worden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 a en/of b van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar en dient aldus subsidiaire bescherming te krijgen. Zelfs indien de recente afkomst van verzoeker niet kan worden vastgesteld, dient rekening gehouden te worden met zijn Afghaanse nationaliteit. De situatie was sinds 2001 nooit zo gewelddadig als vandaag en een schending van artikel 3 EVRM is meer dan reëel. Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen en er gebeurden recent nog heel wat aanslagen met veel burgerslachtoffers tot gevolg. De provincie Nangarhar wordt door de Guidelines van de UNHCR gezien als een van de provincies met het hoogste aantal incidenten. Bij een terugkeer zal verzoeker *de facto* een IDP worden, zich niet kunnen vestigen en de toegang tot de basiszorg ontzegd worden. Tevens wijst verzoeker op de precaire positie van terugkeerders.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, een rapport van BCHV, twee rapporten van de UNHCR, twee rapporten van UNAMA,

een rapport van de European Country of Origin Information Network, een rapport van ANSO, een rapport van ECOI en een aantal persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 27 juni 2012 afgewezen omdat (i) verzoekers kennis over Afghanistan in het algemeen en over zijn district Hesarak in het bijzonder erg gebrekkig is; (ii) verzoeker niet weet wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan plaatsvonden; (iii) verzoeker geen details kan geven over één van de weinige vuurgevechten die hebben plaatsgehad in zijn district; (iv) verzoeker de naam van de talibanleider van Hesarak niet kent; (v) verzoeker niet afweet van nieuwe bouwwerken in Hesarak, waardoor er ernstige twijfels reizen omtrent zijn aanwezigheid in Hesarak de laatste zes jaar; (vi) verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, waardoor hij zijn asielmotieven evenmin aannemelijk weet te maken, noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 95.318 van 17 januari 2013 en oordeelde dat verzoeker mogelijks ooit in het dorp Kolala heeft gewoond en daar als landbouwer heeft gewerkt, maar dat hij gelet op zijn

gebrekkige kennis over feiten en gebeurtenissen die er zich de laatste jaren hebben voorgedaan, niet aannemelijk maakt dat hij daar ook de laatste jaren voor zijn aankomst in België effectief heeft gewoond.

2.7. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de huidige asielaanvraag van verzoekers op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen aangezien (a) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn schuilplaatsen na het gevecht in het dorp, (b) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de begrafenis van zijn ouders, (c) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal doden bij de aanval van de taliban, (d) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het moment dat zijn schoonbroer ontvoerd werd; (ii) verzoeker de bedreigingen van de taliban aan het adres van N. R. geheel onvermeld liet in zijn eerste asielaanvraag; (iii) verzoeker incoherente verklaringen aflegt betreffende wie er in zijn ouderlijke woning is blijven wonen na zijn vertrek en de uitermate moeizame verklaringen over de verblijfplaatsen van zijn gezin de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling zetten; (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie hem op de hoogte heeft gebracht van de dood van zijn broer; (v) verzoeker niet kon vertellen wat in de door hem neergelegde brieven wordt gezegd en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot wie deze brieven heeft laten opstellen; (vi) in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn recente verblijf in het district Hesarak; (vii) verzoeker bij zijn verklaring bleef steeds in het dorp Kolala in het district Hesarak van de provincie Nangarhar te hebben gewoond; (viii) het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door verzoekers gebrekkige medewerking in het ongewisse verkeert over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde; (ix) verzoeker bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De Raad is van mening dat de motieven van de bestreden beslissing die leiden tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de door verzoeker afgelegde ongeloofwaardige verklaringen pertinent zijn en allen steun vinden in het administratief dossier. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift toegeeft niet de volledige waarheid te hebben gesproken.

2.8. Verzoeker brengt in onderhavig verzoekschrift zelfs een volledig nieuw asielrelaas ten berde. Zo verklaart verzoeker niet uit het dorp Kolala afkomstig te zijn, maar uit het dorp Baulé, dat ook in het district Hesarak in de provincie Nangarhar zou zijn gelegen. Tevens zou verzoeker Afghanistan zijn ontvlucht omdat hij ingeschreven was bij het leger nadat zijn vader hem voor de keuze zou hebben gesteld tussen het leger en de taliban. Verzoeker wou geen van beide en was door zijn inschrijving bij het leger verplicht zich bij hen aan te bieden, waardoor hij vluchtte naar het buitenland.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker deze nieuwe verklaringen geenszins staaft. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker, hoewel hij stelt uit een ander dorp afkomstig te zijn dan hij oorspronkelijk verklaarde, volhardt in zijn verklaringen uit het district Hesarak afkomstig te zijn. Echter, reeds in het kader van verzoekers eerste asielrelaas werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente afkomst uit het district Hesarak. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij bij het indienen van zijn nieuwe asielaanvraag nauwelijks de kans kreeg om zijn afkomst te bewijzen, stelt de Raad vast dat wel degelijk opnieuw naar zijn afkomst werd gevraagd. Verzoeker volhardde hierbij afkomstig te zijn uit het dorp Kolala in het district Hesarak en stelde hier steeds te hebben gewoond tot aan zijn vertrek (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker stelt dat hij de indruk had dat de dossierbehandelaar opvliegend en kwaad werd, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker die geen steun vindt in het gehoorverslag. Volledigheidshalve kan hierbij worden opgemerkt dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker of de opmerkingen van diens raadsman onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Tevens werd verzoeker erop gewezen dat in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds geen geloof werd gehecht aan deze verklaringen en werd hem de kans gegeven de waarheid te vertellen. Verzoeker bleef echter in zijn verklaringen volharden (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet de minste verklaring geeft waarom hij in zijn opeenvolgende asielprocedures is blijven volharden in zijn

afkomst uit het dorp Kolala. De vaststelling dat verzoeker plots, zonder enige uitleg, stelt afkomstig te zijn uit een ander dorp, gelegen in hetzelfde district waarvan reeds geoordeeld werd dat verzoekers recente afkomst hieruit niet aannemelijk is, ondermijnt ernstig verzoekers geloofwaardigheid. Waar verzoeker verder verwijst naar een aantal kennisvragen omtrent de regio die hij vlot heeft beantwoord, merkt de Raad nog op dat hij in arrest nr. 95.318 van 17 januari 2013 reeds aangaf dat het mogelijk is dat verzoeker ooit in deze regio gewoond heeft. Door zijn gebrekkige kennis over feiten en gebeurtenissen de laatste jaren heeft verzoeker echter niet aannemelijk gemaakt hier de laatste jaren voor zijn aankomst in België effectief te hebben gewoond. Waar verzoeker nog wijst op de stress die hij tijdens zijn gehoor heeft ervaren, stelt de Raad vast dat iedere asielzoeker bloot staat aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker toont overigens niet aan dat zijn analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is of een zwakke intellectuele capaciteit heeft, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen omtrent zijn leefomgeving.

Daarnaast blijft het nieuwe asielrelaas dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift ten berde brengt, slechts bij loutere beweringen die geenszins worden gestaafd. Overigens zijn verzoekers verklaringen ook op dit punt tegenstrijdig. Verzoeker verklaarde hieromtrent tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog dat hij zo'n vijf jaar geleden zelf de intentie had om zich in te schrijven bij het leger, maar dat zijn vader hem tegen hield omdat hij dit te gevaarlijk vond (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 13). In onderhavig verzoekschrift verklaart verzoeker dan weer dat zijn vader hem voor de keuze stelde tussen aansluiten bij het leger of de taliban. Aangezien verzoeker bij geen van beide wou aansluiten, maar zich intussen had ingeschreven bij het leger waardoor hij zich diende aan te bieden, verliet hij het land.

Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich liet overhalen door de slechte raad van landgenoten om een ander verhaal te vertellen, stelt de Raad dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek uit Afghanistan in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de opeenvolgende gehoren, waarin hij overigens werd gewezen op het belang van de waarheid te vertellen en de kans kreeg zijn verklaringen aan te passen (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Bovendien bleek uit het voorgaande dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangebrachte nieuwe verklaringen omtrent zijn verblijfplaats in Afghanistan. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel het Commissariaat-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele vluchtelingenrechtelijke vrees die hij mogelijk koestert. In het licht van het voorgaande is verzoekers verweer dat hij tot een kwetsbare categorie van jonge verwesterde mannen en dat jonge mannen volgens het UNHCR een risicogroep uitmaken om gerekruteerd te worden niet dienstig. Overigens volstaat een verwijzing naar algemene informatie niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Ook de door verzoeker aan zijn

verzoekschrift toegevoegde rapporten en persartikelen omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en Afghanistan in het algemeen en de verwijzing naar de situatie van IDP en terugkeerders zijn gelet op het voorgaande niet dienstig.

2.9. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielerelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt rekening dient te worden met zijn Afgaanse nationaliteit en de veiligheidssituatie in Afghanistan bespreekt, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend.

2.10. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.12. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF